Yhtenä yönä heräsin kesken unien, enkä ollutkaan turvallisessa ja lämpimässä sängyssäni. Vain olin syvällä metsässä, kaukana kotoa. Metsä oli pimeä ja kolkko ja puut kaartuivat jykevinä ylleni. En tietenkään ollut tällöin ottanut mukaani taskulamppua, vaan rämmin pimeässä etsien tietä ulos metsästä. Kiljuin, itkin ja huusin, että jouku olisi kuullut, mutta koska oli yö eihän kukaan silloin ole metsässä. Paitsi minä. Tämän jälkee olen aina pitänyt taskulamppua sängylläni tyynyn alla. Mutta ihme ja kumma se ei ole tullut ikinä mukaani. En yleensä pysty ottamaan mitään mukaani vaikka koetan. Ainut poikkeus on vaatteeni, valkoinen yömekkoni. Voi kuin olisikin hirveää kulkea talvella ilkosillaan. Kuolisin satavarmasti hypotermiaan... niinkuin olen jo melkein tehnyt. Ainakin omastamielestäni. Olen ollut paniikissa ja kauhuissani monta päivää ja koettanut pysyä hereillä, mutta niinkuin kaikkiin asioihin tottuu jos niitä toistaa aivan liian monta kertaa. Niin olen tähänkin tottunut. Tätä on nykyään tapahtunut useasti, aivan liian useasti. Olen herännyt ties mistä. Yhtenä yönä heräsin vuoren laelta yhdentoista kilometrin päästä kodistani ja sieltä kesti ikuisuus tulla takaisin. Sinä yönä en saanut enää unta vain valvoin koko loppu yön. Olen ollut monta viikkoa niin väsynyt kaiken sen valvomisen, kävelemisen ja itkemisen jäljiltä. Minä: Primrose Diana Erixxon olen varmaankin tulossa hulluksi sillä yhtenä iltana, salaa äidiltäni yritin sitoa itseni sänkyyni kiinni, mutta turhaan, sillä seuraavana aamuna löysin itseni puron keskeltä jalat ja yömekon helma litimärkinä. Silloin tunsin oikean kylmyyden sillä jalkani olivat aivan jäässä. Koitin kävellä kotiin mutta jalkani eivät toimineet ja jouduin lämmittelemään niitä sammaleessa, joka tosin ei auttanut paljoakaan, sillä sammalkin oli jäätävää. En ole kertonut tästä kenellekkään muulle kuin äidilleni, sillä pelkään että minulle nauretaan ja sanotaan että olen hullu. Itkeminen, kahvin juonti, pään seinään hakkaaminen, jalkojen uittaminen jäävedessä eikä mikään ole auttanut minua pysymään hereillä. Kaikkea sitä osaakin keksiä kun on pakko. Kahvin keittäminen salaa äidiltä on aivan hirveä pulma. Kerran hiivin keskiyöllä keittämään lisää kahvia ja törmäsin vahingossa jääkaappii. Kuulin kun askeleet lähestyivät keittiötä ja minä tyttö piilouduin pöydän alle. Äiti tietenkin huomasi minut ja oli siinäkin sitten selittämistä. Sain sen jälkeen kotiarestia niin että en muka olisi voinut lähteä kotoa mihinkään. Mutta minkäs teet kun yöllä seikkailet ties missä vaikka et haluaisi. Sitäpaitsi minulla ei ole ystäviä.... ainakaan vielä, sillä muutimme tänne lähipäivinä ja asumme vähän kuin eristyksissä muusta kylästä. Mäen laella josta näkee muun kylän helposti. Tämä pikkukylä on jotain niin kaunista. Ihania värikkäitä taloja keltaisesta vaalean ja tumman siniseen. Söpöjä koiria omistajien kanssa kävelyllä. Pieniä puoteja kylällä. Niin makeis- kuin autojen varaosakauppojakin. mutta yöllä se näyttää pikemminkin huopatossutehtaalta. Kaikkialla on hiljaista ja pimeää. Eikä valon valoa näy missään. On niin hylättyä ja autiota, että pieni narahdus kuuluisi koko kylälle. En sentään kaupungissa asuessani teleporttaillut. Mitäköhän siitäkin olisi seurannut. Olen aina vaarassa jäädä kiinni kahvin keittämisestä ja jääpalojen tekemisestä keskellä yötä. Hänelle on sitäpaitsi ihan turhaa selitellä mitä tekee jäävesi vati jaloissa ja kahvikuppi kädessä kello kolmelta yöllä. Pelottavinta kaikessa on se, että joskus vielä siirryn unessa vaikkapa Antarctiselle ja jäädyn pystyyn kuoliaaksi tai entäpä jos vaikka joudun karhun luokse luolaan? Mitä teen kun on talvi ja on kylmä? Joudunko kenties nukkumaan toppatakki ja -housut päällä? Olen yrittänyt selittää äidilleni, että ostaisi minulle häkin jossa nukkua. Ei sekään toiminut äiti vain sanoi: "Tuonlaisten vaaleatukkaisten, kilttien ja sinisilmäisten tyttöjen pitäisi pitää järki päässä eikä antaa mielikuvituksen lentää." Niin monta kertaa olen kinunut äidiltäni, että hän ei jaksa enää edes vastata kysymykseeni. Kaikkeen muuhun kyllä, mutta aina kun mainitsenkin jotain ongelmastani hän laittaa lasit tiukemmin nenälleen ja alkaa tuijottaa ties mitä, vaikka tapettia, kuin muka kiinnostuneena siitä. Näiden synkkien öiden jälkeen eräs niistä oli erillainen. Otin kännykkäni käteeni ja laitoin

herätyksen 12:15. Tänään en lähde ilman omaa lupaani. Menin makaamaan ihanalle akvamariininsiniselle pedilleni. Hetkessä olin jo nukkumassa. Leijailin unimaailmaan kauniiden kukkais porttien läpi. Unessani näin itseni seisomassa kukkaniityllä seppele päässä. Seppele oli kaunis ja värikäs ja sopi hyvin valkoiseen yömekkooni... se piristi hyvin valkoisen väriä. Niityllä oli valoisaa... ei selvästikkään ollut yö. Silti taivaalla loistivat himmeät tähdet. Kukkia oli kaikkialla ja niiden kaunis, unelias tuoksu kehotti menemään makuulleen niiden joukkoon. Puut keinuivat ja näytti kuin ne olisivat tanssineet kesätuulen soitellessa omaa musiikkiaan. Tunnelma oli mukava ja lempeä tuuli leikitteli pitkillä luonnonkiharilla hiuksillani. Hymyilin ensinmäistä kertaa pitkään aikaan. Linnut lauloivat ympärilläni ja pörriäiset surisivat kukissa. Oli aivan kuin linnut olisivat laulaneet tuttua laulua joka ei juuri sillä hetkellä muistunut mieleen. Melkein teki mieli laulaa mukana. Voi kun olisi vain halunnut jäädä sinne ikuisuudeksi. Yhtäkkiä kuulin kaukaa hälytykseni soivan. "Ei, ei nyt en halua herätä", mutisin itsekseni. Ääni kuului kaukaa ja tuntui vetävän minua hereille. En antanut sen viedä kaunista maatani minulta. "EI!" Huusin. Sitten heräsin. Avasin silmäni. Seisoin aivan samassa paikassa kuin unessakin. Paikka vain oli... no... mitä oli. Siellä ei ollut kauniita kukkia ei valoa, vain hämärää sillä oli yö enkä ollut unessa jossa olisi voinut olla yölläkin valoisaa. Linnut eivät laulaneet, lähellä ei näkynyt mehiläisiä, tuuli oli viileä ja terävä. "Ähh, ei se toiminut", tuhahdin. "Kuinkakohan kaukana olen." Naurahdin hiukan tälle järjettömälle touhulle ja aloin kävellä hetken pohdiskeltuani suuntaan jossa kasvoi jykeviä puita. Puut humisivat tuulessa ja kuiskailivat hiljaa. "Sinä, tyttö kuuntele meitä, me olemme yrittäneet kertoa mutta mielikuvituksesi ei riitä kuuntelemaan. Meillä on tärkeä tehtävä annettavana, kuuntele ensikerralla... tule takaisin", puut kuiskivat. "Ei... eivät puut puhu se oli vain tuuli joka kuullosti puheelta", minä päätin, sillä pelkäsin, enkä halunnut myöntää sitä itselleni. "Mutta olisiko se sittenkin voinut olla puiden kuisketta?" Mietin. "Pystyvätkö puut puhumaan? Olisiko minun pitänyt jäädä kuuntelemaan? Ähh ihan sama", tuhahdin ja kävelin kotiin. Kotona lysähdin sängylle ja pohdin... voi kuimpa voisin nähdä sen unen ilman että joutuisin sinne paikkaan. Se uni oli niin kaunis ja lempeä. Silloin tajusin... minulla oli seppele päässä!! Tuo yö oli hyvin erikoinen, sillä silloin kuulin sen ensimmäisiä kertaa, puiden kuiskeen. En palannut paikkaan jossa puut olivat kuiskineet, sillä en enää löytänyt tätä kyseistä paikkaa. Toivon totisesti että löydän sen vielä. Kaksi vuotta myöhemmin: Kävelen pienen kouluni ohi yhä vain ripeämmin ja ripeämmin. On pakko päästä lukemaan kirjaa ja pakoon koko maailmaa. Lukeminen on ainut tapa tehdä se. Hidastan vähän vauhtia ja alan mietiskelemään. Olen seitsemännellä ja asiat ovat muuttuneet huomattavasti... en teleporttaile enää, se loppui kun täytin kolmetoista. Kaikki tämä taika hömppä on unohtunut. Koulu vie ajatukset muualle, eikä anna tilaa ajatella melkein mitään. Koulussa kaikkien pitää noudattaa suosittujen tyttöjen käskyjä tai muuten joutuu kärsimään ties miten. Olen saanut myös ystäviä: Felisian ja Shawn. Felisia on melkeinpä minun vastakohta: hänellä on tumman ruskeat, suorat hiukset. Hänellä on kivasti muotoja, kun minä taas olen aika lailla lauta ja minulla on luonnostaan korkkiruuvikiharoilla olevat vaaleat melkein valkeat hiukset. Hänellä on kastanjan ruskean ja vihreän väriset silmät, minulla taas aivan siniset. Shawn sitten taas on kuin minä ja Felicia yhdistettynä mutta poika versiona. Hän ei ole kuitenkaan mikään lihaskimppu, mutta kyllä hänestä lihastakin löytyy. Hänellä on ruskeat pikkuisen kiharat hiukset ja sinisen ja vihreän väriset silmät. Tiedän... meillä kaikilla on aika erikoiset silmät. Se yhdistää meitä aika paljon. Kaikki meistä myös pitävät lukemisesta. Meillä on paljon yhteisiä mielenkiinnon kohteita. Olen myös nykyään saanut nukuttua hyvin ja olen miltei pirteä ja jaksan jopa nauraa. Elämäni on ennallaan ja mitä parhaimmillaan. Huomaan kun joku huutaa minua. "Primrose! Aina yhtä salaperäinen, mihin matka?" Felicia huudahtaa ja ottaa kiinni olkapäästäni. "Pakoon ",

lausahdan. "Sitten mä tulen mukaan ", Felicia naurahtaa ja katsahtaa kirjaa jota pitelen käsissäni. "Onko toi hyvä?" Felicia kysyy. " "Joo on, oikeestaan paras kirja mitä oon tähän asti lukenut", vastaan ja hymyilen. "Mennään koulun taakse ja sä voit varmaan lukea sitä vähän mullekkin", Felicia sanoo, ottaa kädestäni kiinni ja lähtee kävelemään kohti koulun reunaa. Kävelemme koulun taakse ja istahdamme kauniin vihreälle nurmikolle todella ison omenapuun alle varjoon. "No...?" Felicia katsoo kirjaa sylissäni. "Hienot kannet", hän huikkaa samalla kun katselee kirjaani jossa on kauniin tummat kannet jotka kimaltavat ihmeellisesti. Kannessa komeilevat kolme tyttöä päällään mustat vaatteet: hame, paita leveillä hihoilla ja viitta. Kaikilla kädessään sauva. "Onko toi joku noitakirja?" Felicia kysyy innoissaan. "Joo muttaa sun mielestä varmaan lapsellinen. Mehän ollaan seiskalla. Ei sua varmaan kiinnosta tommoset kirjat", Huokaan. "Hei, älä jaksa kyllä kiinnostaa, sen takia mä oon sun kaveri, sä et oo semmonen hienostelija jolla on kymmenen kiloa meikkiä naamassa, hirveet pakarat ja poikia ympärillä kuin kaloja järvessä. Sä et saa aliarvioida itteäs. Oot paras kaveri mitä voi saada!" Felicia toruu. "Okei okei, rauhotu!" Nauran. "Lue sitä kirjaa jooko", Felicia anelee ja näyttää koiranpentu ilmeensä. "Okei luen. Mutta toi ilme oli jotain ihan muuta kuin söpö", purskahdan nauruun. "Heiii, ei se nyt niin kamala ollu", Felicia sanoo samalla kun yrittää näyttää surulliselta. "Selvä ei se nyt niin hirvee ollu", sanon ja yritän peittää kikatukseni. Avaan kirjan, vedän syvään henkeä ja aloitan lukemisen. "Olipa kerran... tää kirja alkaa sitten sanoilla olipa kerran, älä hämäänny niistä, koska tää on oikeesti hyvä kirja... kröhöm... okei jatketaan... olipa kerran kolme noitaa jotka... okei en pysty lukemaan kun oot mun vieressä. Sun pitää ite lukee tää niin se ei kuullosta niin tyhmältä", naurahdan, huokaisen ja ojennan kirjan Felicialle. Felicia lukee jonkin aikaa ja samalla minä katselen omenapuun kukkia. "Ihan kirja!... Ainakin näin alun perusteella. Siinä siis kerrotaan kuinka kolme noitaa perusti ensinmäisen noitakoulun ja silleen", Felicia sanoo ihaillen. "Niin, tiedän se on hyvä kirja. Älä kerro kenellekkään mutta minusta olisi hienoa olla noita... osata taikoa", katson Feliciaan samalla kun puhun. "Niin, olisi se hienoa ja silleen, mutta et sitten puhu kenellekään että haaveilen tästä, koska se olisi maineen loppu!" Felicia sanoo niin jämäkästi etten uskaltaisi pihahtaakaan siitä. "Moi tytöt! Ai ihan noita juttuja hommailette", Shawn sanoo samalla ku astuu nurkan takaa luoksemme. "Hhhssss!" Minä ja Felicia hyssttelemme hätäisesti ja juoksemme Shawnin luokse tukkimaan tämän suu. "Hiljempaa ettei kaikki kuule", Felicia toruu. Shawn ottaa käteni pois suultaan. "Okei olen hiljaa... ja muuten koulu on loppu tältä päivää kukaan ei ole täällä " Hän naurahtaa.